

Vi kan altså ikke stemme for at give ministeren den bemyndigelse her til at fastsætte regler for hel eller delvis betaling af omkostninger og administration af EU's markedsordninger.

Det er et system, som især kommer til at ramme de små. Vi mener, man kan fastsætte andre regler og måder at administrere tingene på, sådan at det ikke er for omkostningsbelastende. Det er da klart, at det er åndssvagt at sidde og sende ansøgninger ind om nogle småbeløb.

Saml det til nogle ugentlige eller månedlige opgørelser, som er til at håndtere for små penge.

Vi kan heller ikke stemme for den foreslåede ændring af anvendelse af promilleafgiftsfondenes midler, også fordi vi faktisk ikke rigtig kan gennemskue, hvad det egentlig indebærer.

Det tredje element heri, altså afskaffelse af ordet hæfte, som er en ren konsekvensændring, kan vi selvfølgelig ikke have noget imod, men det bliver nok ikke aktuelt, at vi kommer til at stemme for det, hvis lovforslaget kommer til at indeholde alle tre elementer her.

Thorkild B. Fransgaard (FR1):

Lovforslaget her, om at der gives bemyndigelse til ministeren til at indføre administrationsgebyrer, eller vi kan også kalde det ekspeditionsgebyrer, er noget, som vi er meget skeptiske over for.

I første omgang lyder det ikke af så meget, der drejer det sig bare om hele eksportstøtteområdet – af så meget var selvfølgelig i gæseøjne – men det, vi kan se, og det kan man også se, hvis man går det hele igennem, er, at der er lagt op til, at det her faktisk er begyndelsen til, at der indføres gebyrer og ekspedition på et meget større område.

Når man læser det her lovforslag, er der begrænset, hvad det koster erhvervslivet, men hvis vi går ned i detaljerne, så kan man jo læse, hvad det overordnede mål faktisk er: at der indføres gebyrer på hele området. Det står jo utrykkeligt i bemærkningerne, at i første omgang er der tale om det, jeg har nævnt, men det er meningen, at det skal dreje sig om hele området, altså alle forordningerne inden for landbrugsområdet, men selvfølgelig kun de områder, EU-retten kan være med til.

Hvad betyder det på rent dansk? Ja, lad os nu sige, at hvis EU beslutter, at et land kan få lov til at opkræve gebyr på sådan noget som hektarstøtteordninger og handyrpræmieordninger og sådan noget for landmændene, som vi i øjeblikket ikke kan opkræve noget gebyr for, det ved

jeg udmærket, ja, så vil der selvfølgelig også blive indført gebyrer på de områder, og sådan kan man blive ved. Det er den åbning på hele området, som det her lægger op til, vi ikke kan være med til.

Derimod er det, der har været nævnt om, at der på hele området indføres en bagatelgrænse på et eller andet beløb – om det skal hedde 200 kr. eller 400 kr., eller hvad det nu skal hedde, det ved jeg ikke – noget, vi kunne tale om i udvalget. Det var noget, der var rigtigt.

Men selve det at åbne op for, at der kan opkræves administrationsgebyr eller ekspeditionsgebyr – man kan kalde det, hvad man vil – kan vi ikke være med til. Så vi må på nuværende tidspunkt afvise det her forslag.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Fødevareministeren. Og så ville det være hensigtsmæssigt, hvis vi fik lidt ro i salen.

Fødevareministeren (Ritt Bjerregaard):

Nogle gange kan man jo ikke lade være med at undre sig over forudsigeligheden af en debat, og det gælder i meget høj grad den, der har været her i salen til morgen.

Jeg tror ikke, at jeg deltager i nogen form for politiske møder, uden at borgerlige partier kappes om at understrege, at vi skal have skåret ned på administrationen, at vi har alt for meget bureaukrati, og at vi alle sammen i fællesskab bør gøre os umage for at finde måder, hvorpå vi kan begrænse det.

Så kommer der et lille, beskedent forslag, og lad mig give lidt tal, der anskueliggør, hvad det er, vi taler om: Der udbetales i dag knap 3,5 mia. kr. om året i eksportrestitutter. Det beløb er fordelt på 250.000 ansøgere, og halvdelen af disse ansøgninger går på beløb, der er mindre end 200 kr. Man kan jo sige sig selv, at det er uhensigtsmæssigt, og der er jo ikke én eneste af de borgerlige ordførere, som vil kunne se det rimelige i at forsvare, at halvdelen, altså 125.000 ansøgninger, drejer sig om beløb på mindre end 200 kr.

Hvad er så svaret? Så er svaret heroppe fra talerstolen: Jamen vi vil gerne være med til en bagatelgrænse. Men ville det så ikke være rart, hvis man tænkte igennem, hvad det egentlig ville betyde? Ville det betyde én eneste mindre ansøgning? Næ, det ville bare betyde, at man lagde arbejdet over i Fødevareministeriet, som nu skulle tage stilling til, om man havde opfyldt bagatelgrænsen eller ej.